

Mál nr. 42/2012**M****og****vátryggingafélagið X v/ slysatryggingar launþega.****Ágreiningur um að bótaskyldur tjónsatburður hafi orðið og upphaf tilkynningarfrests.****Gögn.**

21. Málskot, móttakið 31.1.2012, ásamt fylgigögnum.

22. Bréf X, dags. 23.2.2012.

Málsatvik.

Hinn 31.7.2008 leitaði M til A augnlæknis þar sem honum fannst hann ekki sjá nógu vel með „kontaktlinsum“ sínum. Við gleraugnamælingu hafi linsurnar reynst fulldaufar. Skoðun umræddan dag hafi að öðru leyti reynst eðlileg. M leitaði svo á ný til A hinn 14.10.2008 þar sem honum fannst hann sjá verr með hægra auga þegar hann notaði linsur. Fannst honum hann sjá vel í byrjun eftir að hann hafði sett í sig linsu, en svo versnaði sjónin þegar hann hafði haft hana í nokkra stund og sá þá óskýrara. Við skoðun á auganu mátti sjá vægan roða við mót slímhimnu og hornhimnu („limbus“) og svolítinn gráma „centralt“ í hornhimmunni. Ekki hafi verið að sjá sár eða sýkingu í hornhimmunni og engin innri bólga. Niðurstaða A var sú að sennilega væri nokkur þroti í hornhimmunni hægra megin.

Hinn 30.10.2008 leitaði M til B augnlæknis vegna móðu fyrir hægra auga sem hann hafði þá nýlega orðið var við um miðjan dag og fannst honum þetta gerast frekar við skjá- eða tölvuvinnu. Hafði M notað linsur frekar mikið. Sýndi augnskoðun bólgugráma og bjúg í hornhimnu, svo og krónískar bólgubreytingar í slímhimnu sem voru sagðar tengjast ofnotkun á snertilinum. Fékk M ný gleraugu og mælt var með að hann hætti linsunotkun um tíma. Þá var hafin meðferð með bólgueyðandi steraaugndropum. M kom til eftirlits hjá B hinn 13.11.2008 og fannst þá sjónin betri og minni sveiflur í henni. Mátti þá sjá vægan en vissan bata. M kom aftur til eftirlits hjá B hinn 28.11.2008 og fannst honum þá sjónin kannski eitthvað verri en líðan samt verið góð. Ákveðið var að hætta allri lyfjameðferð viku síðar. Hinn 8.1.2009 kom M svo til B í eftirlitsskoðun og linsumátun. Útlit hornhimnu var svipað og mátaðar voru nýjar linsur í hann með góðum árangri. Hinn 22.1.2009 kom M aftur til B og kvartaði um meiri móðu og sjóntruflun fyrir auganu. Virtist sem M hafi versnað eftir að hafa hætt sterameðferðinni og hann hafði ekki byrjað að nota linsur aftur. Útlit hornhimnu var sagt vera „í raun svipað og áður, e.t.v. örlítill versnun á gráma/öri í hornhimmunni.“ Ákveðið var að hefja sterameðferð að nýju. Hinn 26.2.2009 kom á ný til B. Hafði lyfjameðferð breytt litlu og kvað M sjónina í lagi fyrst á morgnana en síðan komi móðan sem ekki vilji fara. Skann af yfirborði hornhimmunnar sýndi greinilega óreglu í hornhimnu. Í áliti í læknisvottorði B segir að hér sé um frekar óvenjulegt tilfelli að ræða. Ekki liggi fyrir hver orsökina sé fyrir ofangreindri bólgu og örmyndun í hornhimmunni. Nærtækast sé að kenna mikilli linsunotkun um, annað hvort beint eða óbeint. Taldi B ekki líklegt að umrædd örmyndun í hornhimmunni ætti eftir að batna mikið með tilliti til þess hve einkennin væru búin að vera lengi án sérstaks bata.

Ákveðið var að senda M til annars augnlæknis, D. Í vottorði D kemur fram að hann hafi séð M fyrst í mars 2009. Þá hafi ekki verið ljóst hvað olli versnandi sjón á auganu, en sjón hafi þá verið 1,5 en með vaxandi sjónskekkju, auk þess sem B hafi lýst gráma og bjúg í hornhimnu sem virðist fara stækkandi fremur en hitt. Við sögutöku hafi M þó sagt fljótlega frá því að hann hefði fengið korn í hægri auga þá um sumarið en einkenni hefðu horfið fremur fljótt og hann hefði ekki tengt þetta saman. Við skoðun hafi auga verið hvítt en í miðju „cornea“ á u.þ.b. 100 „míkrona“ dýpi hafi verið lagskiptur grámi sem virtist bundinn við byggingarvef hornhimnu („stroma“). Annað hefði verið eðlilegt. Þekjufrumutalning hafi verið framkvæmd og verið eðlileg sem jafnframt hafi útilokað byggingargalla í hornhimnu. Í desember 2009 hafi sjón versnað að mati M og hún þá mælst 0,7 og samkvæmt yfirborðsskönnun var yfirborðið orðið óreglulegra. Að auki hafi þá fyrst orðið vart „kornóttra útfellinga djúpt í hornhimnu á þessu svæði og æðar eru farnar að vaxa inn á svæðið með hvítum blóðkornum í kring, þ.e. hornhinnubólgu/keratitis.“ Segir í læknisvottorði D að allur gangur í kjölfar augnslyss M hafi verið hægur og erfiður viðfangs og lítill vafi sé á að sjónskerðing eftir slysið verði varanleg. Hvað orsakatengsl varðar segir í vottorðinu að þá sé lítill sem engin vafi á að svo sé. Þar segir enn fremur að þrátt fyrir að raunveruleg sjónskerðing hafi fyrst mælst veruleg rösku ári eftir slysið þá geti basi smogið inn í líkamsvefi og valdið skaða löngu eftir að upphaflegt slys átti sér stað.

Samkvæmt tilkynningu um vinnuslys, dags. 9.11.2010, var tjónþoli í vinnu í ágúst 2008. Hafi hann þá verið að bora í loft þegar korn þeyttist í auga hans. Hann hafi verið með linsur og hafi kornið farið undir hana. Afleiðingar atviksins séu óþægindi í auganu og skert sjón.

Með yfirlýsingu, dags. 18.10.2011, kveður móðir M að um miðjan ágúst 2008 hafi hún tekið á móti M eftir að hann hafði fengið steypuryk í augað og hafi hún reynt að aðstoða M við að skola rykið úr auganu. Er hann hafi tekið linsuna úr auganu þá hafi lítill steinn verið í linsunni og augað eldrautt.

Samkvæmt yfirlýsingu vinnufélaga M, dags. 19.10.2011, hafi þeir í kringum 13.-14.8.2008 verið að vinna í tilteknu húsi í Ásbrú á Keflavíkurflugvelli. Síðdegis hafi M verið að bora í steyp loft fyrir ofan kerfisloft. Taldi hann að M hafi verið að færa til plötur í kerfisloftinu til að komast betur að steypa loftinu til að bora í steypa loftið. Nokkru síðar hafi hann séð M þar sem hann hafi verið að skoða auga sitt í spegli og hafi M sagt að hann hefði fengið eitthvað í augað, líklega pínulítinn stein eða steypuryk. M hafi reynt nokkuð lengi að ná steininum úr auganu án árangurs og hafi augað verið orðið eldrautt.

Með fyrrgreindri tjónstilkynningu, sem mun hafa borist váttryggingafélaginu X 11.11.2010, krafðist M bóta úr slysatryggingu launþega hjá félaginu. X hefur hafnað bótaskyldu og borið því við að ósannað sé að atvik það sem lýst er í tjónstilkynningunni hafi yfir höfuð átt sér stað eða það hafi orsakað þau einkenni sem M búi við í auganu, þau hafi ekki orðið af völdum slyss eins og það hugtak er skilgreint í váttryggingarskilmálum og váttryggingarrétti og loks hafi atvikið verið tilkynnt félaginu of seint þannig að M hafi glatað rétti sínum til bóta, sbr. 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004 (vsl.).

Álit.

Að álitu augnlæknisins B var hér um að ræða frekar óvenjulegt tilfelli og ekki hafi legið fyrir hver hafi verið orsök fyrir bólgu og örmyndun í hornhimnu í hægri auga M. Þó

væri nærtækast að kenna mikilli linsunotkun um, beint eða óbeint. Niðurstaða augnlæknisins A, sem M leitaði fyrst til, var að ekki hafi verið að sjá sár eða sýkingu í hornhimnunnni, en sennilega væri nokkur þroti í henni. Augnlæknirinn D kvað ekki hafa verið ljóst hvað hafi valdið versnandi sjón er hann sá M fyrst í mars 2009. Við sögutöku hefði þó komið fljótt í ljós að M hefði fengið korn í auga sumarið 2008, en einkenni hefðu horfið fremur fljótt og M hefði ekki tengt versnandi ástand augans við þetta atvik. Rannsóknir á auganu hafi útilokað byggingargalla á hornhimnunnni og í desember 2009 hafi yfirborð hornhimnunnar verið orðið óreglulegra auk þess sem þá hafi orðið vart einkenna hornhimnubólgu eins og nánar er lýst í fyrirbyggjandi vottorði og að framan greinir. Þá var það álit D að lítill sem enginn vafi sé á því að orsakatengsl séu á milli ástands augans og þess atviks sem átti að hafa gerst er M fékk steinryk í augað við vinnu sína í ágúst 2008. Í þessu sambandi verður ekki heldur litið fram hjá því í sem fram kemur í vottorði D að þrátt fyrir að raunveruleg sjónskerðing hafi fyrst mælst veruleg rösku ári eftir slysið þá geti basi smogið inn í líkamsvefi og valdið skaða löngu eftir að upphaflegt slys átti sér stað.

Móðir M og vinnufélagi hans hafa borið að um miðjan ágúst 2008 hafi M fengið rykkorn eða stein í augað er hann í vinnu sinni vann við að bora í steipt loft og augað hafi orðið eldrautt á eftir.

Með vísan til þess sem hér er rakið verður að telja nægilega sannað að M hafi fengið aðskotahlut, steinryk eða steinkorn, í hægri auga sem hafi valdið skaða á hornhimnu augans. Um er að ræða utanaðkomandi atvik sem olli meiðslum á auganu. Verður því að telja að áverkinn hafi hlotist af völdum slyss í skilningi skilmála slysatryggingarinnar.

Samkvæmt 1. mgr. 124. gr. vsl. glatar sá sem á rétt til bóta úr slysatryggingu þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á. M var lengi til rannsóknar hjá augnlæknum vegna einkenna sinna. Langan tíma tók að grafast fyrir um orsakir einkennanna og ekki hefur verið sýnt fram á að þrátt fyrir langvinna lækni meðferð hafi M mátt gera sér grein fyrir að áverkinn væri varanlegur fyrr en í kjölfar þeirra rannsókna sem D framkvæmdi í desember 2009. Tilkynning um tjónið barst X hinn 11.11.2010. Þá var ekki liðið ár frá því M mátti sannanlega gera sér grein fyrir að hann byggi við varanleg einkenni í auganu. Hann hefur því ekki glatað rétti sínum til bóta úr slysatryggingunni.

Niðurstaða.

M á rétt til bóta úr slysatryggingu launþega hjá X.

Reykjavík, 9. mars 2012.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.